

9 Μαρτίου 2022

Ο φόβος του θανάτου είναι φόβος της ζωής...

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρ. Χαράλαμπος Λίβυος Παπαδόπουλος](#)

«Τελικά γιατί φοβόμαστε τον θάνατο;» με ρώτησε ένα παλληκάρι πριν λίγες ημέρες. Η αλήθεια είναι ότι η απάντηση δεν είναι καθόλου εύκολη. Χρειάστηκαν πολλά χρόνια να ζήσω στην σκοτεινή σκιά του φόβου έως και του πανικού που προκαλεί η ιδέα του θανάτου για να δώσω μια απάντηση στην ύπαρξη μου. Θυμάμαι μικρό παιδί ακόμη, να τρέμω στην ιδέα και εικόνα του θανάτου, να κολλάω το κορμάκι μου στο τοίχο του κρεβατιού, να κουλουριάζομαι στην αγωνία μου και έφιδρος να προσπαθώ να διώξω την απειλή της ανυπαρξίας. Εκεί έμαθα να διαβάζω βιβλία, για να ξεχνάω, εκεί έμαθα να προσεύχομαι για να ησυχάζω.

Πλέον νομίζω ότι με αυτόν τον φόβο έχουμε αρκετά κουβεντιάσει και έχουμε αλληλογνωρισθεί. Κάπου φτάσαμε την κουβέντα μας. Έτσι έχω καταλήξει στα εξής όχι θεωρητικά αλλά βιωματικά συμπεράσματα:

1. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην φοβάται το θάνατο. Τόσο γιατί είμαστε θνητοί και φθαρτοί όσο και διότι έχουμε πλαστεί για την αιωνιότητα. Δεν είναι στο οντολογικό μας DNA ο θάνατος. Ο Θεός μας έπλασε για να ζούμε αιώνια κοντά Του. Οπότε συμβαίνει κάτι που δεν είναι δικό μας, δεν μας ταιριάζει. Είμαστε πλασμένοι για το φως και όχι το σκοτάδι.
2. Φοβούνται τον θάνατο περισσότερο εκείνοι που φοβόνται την ζωή. Όσο περισσότερο είμαστε μακριά από τα όνειρα και τις επιθυμίες μας, από το πραγματικό εαυτό μας, όσο κρυβόμαστε από την ζωή κλεισμένοι στους φόβους μας, τόσο ο θάνατος στοιχειώνει στο μυαλό και την ψυχή μας. Ο φόβος του θανάτου είναι φόβος της ζωής...
3. Η απουσία πίστεως στο Θεό, είναι μια μορφή υπαρξιακής αναπηρίας. Ο άνθρωπος που δεν πιστεύει ή μάλλον λέει ότι δεν πιστεύει σε τίποτα, στην ουσία ακυρώνει μια μεγάλη δυνατότητα της ύπαρξης του, εκείνης να κοινωνεί με τον Θεό, να αισθάνεται και να γεύεται πραγματικά την Παρουσία Του. Όταν δεν έχεις εμπειρία Θεού έχεις ακρωτηριάσει τον εαυτό σου, είσαι μισός, κομματιασμένος. Αυτή η απουσία, δηλαδή της πίστης, πικραίνει όλη την ζωή μας.

Τα παραπάνω σε καμία περίπτωση δεν σημαίνουν ότι ο άνθρωπος γίνεται άτρωτος

απέναντι στο θάνατο και τον φόβο αυτού. Σαφέστατα και ως ανθρώπινα πλάσματα φοβόμαστε και μάλιστα απέναντι σε πραγματικές σοβαρές απειλές τρέμουμε και ωχριούμε. Αλλά όμως μπορούμε και έχουμε την δυνατότητα να τον αντιμετωπίσουμε και διαχειριστούμε αυτόν τον φόβο. Γίνεται να δώσουμε φως στο σκοτάδι του.

«Τι έκανα εγώ και πως αντιμετώπισα αυτόν τον φόβο του θανάτου..»

1. Πήρα την απόφαση να πεθάνω μια φορά και όχι κάθε μέρα. Με τον φόβο πεθαίνεις κάθε μέρα. Έτσι αποφάσιζα να ζήσω προτού πεθάνω.
2. Πείσμωσα απέναντι στην απειλή του θανάτου. Και είπα ότι όταν πεθάνω θα του αφήσω όσο λιγότερα μπορώ. Θα ζήσω δηλαδή με χαρά και δοξολογία όλα τα δώρα της ύπαρξης που μου έδωσε ο Θεός. Θα τα χαίρομαι όλα, θα τα ζω όλα, μικρά και μεγάλα, δύσκολα και εύκολα, ευχάριστα και δυσάρεστα, με την βαθιά πεποίθηση ότι όλα είναι δρόμος και μαθήματα εξέλιξης μέσα το βαθύτερο σχέδιο του Θεού.
3. Θα ζω κοντά στις πραγματικές ανάγκες μου. Έτσι δηλαδή που με δημιούργησε και με θέλει ο Θεός. Με αγάπη, έκφραση, δημιουργία και σύνδεση.
4. Η προσευχή θα γίνει το οξυγόνο της ψυχής μου. Ο Χριστός η ανάσα της ύπαρξης μου. Να του μιλάω, να τον ποθώ και ζητώ, να τον ψάχνω σε κάθε τι μικρό και ασήμαντο, αλλά και μεγάλο ή σπουδαίο. Σε όλα να βλέπω Εκείνον, που ήρθε για να κερδίσει η ζωή το στοίχημα του θανάτου. Δε μπορώ να φοβάμαι πλέον τον θάνατο γιατί ο Χριστός νίκησε υπερ της ζωής. Τώρα πλέον ο θάνατος δεν μπορεί να είναι προορισμός αλλά μονάχα ένα πέρασμα, όπως εκείνο το γεφυράκι που μας περνάει στην απέναντι όχθη του ποταμού, εκεί που βλέπω την ζωή να συνεχίζεται στο φως και την χαρά.

plibyos.blogspot.com

<https://bit.ly/3sU5Asq>